

I. WYROK

II. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 listopada 2014 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu, Wydział XVII Karny – Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący : SSO Jarosław Komorowski

Sędziowie : SSO Agata Adamczewska

SR del. do SO Joanna Knobel (spr.)

Protokolant : st. prot. sąd. Agnieszka Słuja

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Danuty Mazur

po rozpoznaniu w dniu 18 listopada 2014 r.

sprawy **M. D.** oskarżonej o przestępstwo z art. 284 § 2 k.k. i inne

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego w Lesznie, VIII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Gostyniu z dnia 18 czerwca 2014 r. sygn. VIII K 316/13

1. uchyła zaskarżony wyrok w punktach 2, 3, 4 i 6 – w zakresie obowiązku naprawienia szkody wynikającej z przestępstwa zarzuconego w punkcie II aktu oskarżenia w kwocie 10.052,18 zł oraz w punkcie 8 i w tym zakresie sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Lesznie, VIII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Gostyniu do ponownego rozpoznania;
2. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie wymierzonej oskarżonej w punkcie 1 zaskarżonego wyroku kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 5 (pięciu) lat próby;
3. w pozostałym zakresie utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
4. zwalnia oskarżoną od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów procesu za postępowanie odwoławcze w zakresie, w którym utrzymano w mocy zaskarżony wyrok i nie wymierza jej opłaty za obie instancje.

SSR J. Knobel SSO J. Komorowski SSO A. Adamczewska

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 18 czerwca 2014 r. Sąd Rejonowy w Lesznie, VIII Zamiejscowy Wydział Karny z/s w Gostyniu uznał oskarżoną M. D. za winną tego, że :

- 1) w okresie od 1 stycznia 2013 r. do 25 marca 2013 r. w S. woj. (...), w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, będąc zatrudniona jako przedstawiciel handlowy w firmie PPHU (...) K. B. W.. ul. (...) pobrała ze Stowarzyszenia (...), ul. (...) gotówkę w łącznej kwocie 54.906,87 zł, którą następnie przywłaszczyła sobie i nie wpłaciła jej do kasy w/w firmy, sporządzając nieprawdziwe dowody KP, czym działała na szkodę PPHU (...) K. B. W.. ul. (...) w kwocie 54.906,87 zł, tj. przestępstwa z art. 284 § 2 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył jej karę 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności,

2) w okresie od 17 stycznia 2013 r. do 11 marca 2013 r. w B. W.. woj. (...), w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, będąc zatrudniona jako przedstawiciel handlowy w firmie PPHU (...) K. B. W.. ul. (...) pobrała z w/w firmy towar w postaci wyrobów rybnych o łącznej wartości 10.052,18 zł, który miał być dostarczony do Stowarzyszenia (...), ul. (...), który następnie przywłaszczyła sobie, czym działała na szkodę PPHU (...) K. B. W.. ul. (...) w kwocie 10.052,18 zł, tj. przestępstwa z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 284 § 2 k.k. wymierzył jej karę 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. Sąd połączył wymierzone oskarżonej kary i wymierzył jej karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił na okres 5 lat próby i oddał ją w tym okresie pod dozór kuratora sądowego.

Na podstawie art. 46 § 1 k.k. nałożył na oskarżoną obowiązek naprawienia szkody w kwocie 59.959,05 zł na rzecz pokrzywdzonego PPHU (...) K. B. W.. ul. (...).

O dowodach rzeczowych Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 44 § 1, 2 i 8 k.k., a o kosztach postępowania na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 4 i art. 6 ustawy o opłatach w sprawach karnych.

Powyższy wyrok zaskarżył obrońca oskarżonej, zarzucając mu :

1) obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na wynik postępowania, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. i art. 2 § 2 k.p.k., polegającą na niezgodnej z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego ocenie zeznań świadków E. W., M. W. i A. B. oraz wyjaśnień oskarżonej w zakresie dotyczącym wydania Stowarzyszeniu (...) w S. w dniach 17 stycznia 2013 r., 25 stycznia 2013 r., 14 lutego 2013 r., 28 lutego 2013 r., 1 marca 2013 r. oraz 19 marca 2013 r. towaru o łącznej wartości 10.052,18 zł, sprowadzającą się do przyjęcia, że oskarżona w tych dniach nie wydała w/w Stowarzyszeniu towaru w postaci wyrobów rybnych o łącznej wartości wskazanej powyżej, podczas gdy właściwa ocena w/w dowodów, uwzględniająca w/w zasady i wskazania, do takiego wniosku nie prowadzi,

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który mógł mieć wpływ na jego treść, a polegający na ustaleniu, iż oskarżona miała zamiar definitywnego włączenia towaru w postaci wyrobów rybnych o łącznej wartości 10.052,18 zł, określonego fakturami VAT nr (...) z dnia 17 stycznia 2013 r., 313/JA z dnia 25 stycznia 2013 r., 679/JA z dnia 14 lutego 2013 r., 853/JA z dnia 28 lutego 2013 r. oraz (...) z dnia 11 marca 2013 r., do swojego majątku, w sytuacji gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy, a w szczególności zeznania świadków E. W., M. W. i A. B., a także wyjaśnienia oskarżonej, faktu tego nie potwierdza,

3) rażąco niewspółmierność wymierzonej oskarżonej kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności z zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat tytułem próby, podczas gdy ze względu na postawę oskarżonej, tj. przyznanie się do popełnienia jednego z dwóch zarzucanych czynów, złożenie wyczerpujących wyjaśnień zmierzających do ustalenia okoliczności popełnienia przestępstwa, a także, w przypadku czynu z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., do wykrycia i pociągnięcia do odpowiedzialności jego sprawcy, ujawnienie istotnych okoliczności mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, zachodzą przesłanki uzasadniające orzeczenie wobec M. D. kary łagodniejszej od wymierzonej przez Sąd pierwszej instancji.

Mając na uwadze powyższe, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie M. D. od zarzucanego jej czynu z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze poprzez orzeczenia wobec oskarżonej za pierwszy czyn kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat tytułem próby, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze poprzez orzeczenie wobec M. D. kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności za pierwszy czyn i kary 6 miesięcy pozbawienia wolności za drugi czyn oraz orzeczenie wobec oskarżonej kary łącznej w wysokości 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat tytułem próby.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonej okazała się częściowo zasadna.

Podstawową zasadą procesu karnego jest zasada prawdy obiektywnej, wyrażona w art. 2 § 2 k.p.k., której winny odpowiadać ustalenia faktyczne stanowiące podstawę rozstrzygnięć. Zobowiązuje to sąd – jak i inne organy procesowe – do podjęcia wszelkich dostępnych środków procesowych niezbędnych dla dotarcia do tej prawdy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 maja 1983 r., II KR 108/83, OSNPG 1983/10/109). Z powyższą regułą związana jest zasada swobodnej oceny dowodów (art. 7 k.p.k.). W myśl tej zasady ustalenia faktyczne wyroku powinny być dokonywane na podstawie wszechstronnej analizy przeprowadzonych dowodów, pozbawionej błędów natury faktycznej czy logicznej oraz zgodnej ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, prowadzącej do sędziowskiego przekonania, odzwierciedleniem którego powinno być uzasadnienie orzeczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 września 1974 r., II KR 114/74, OSNKW 1975/2/28). Przekonanie zatem sądu orzekającego o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k. wtedy tylko, gdy jest poprzedzone : ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy; stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego; jest wyczerpujące i logiczne, z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 22 lutego 1996 r., II KRN 199/95, OSN PiPr 1996/10/10 oraz z dnia 16 grudnia 1974r., Rw 618/74, OSNKW 1975/3-4/47).

Przenosząc powyższe uwagi na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, że o ile Sąd Rejonowy wnikliwie i wszechstronnie rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku postępowania dotyczące pierwszego z przypisanych oskarżonej czynów, w tym zakresie czyniąc prawidłowe ustalenia faktyczne, należyście wykazując sprawstwo i winę M. D., o tyle jednak w zakresie, w jakim przypisał oskarżonej popełnienie przestępstwa z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., nie uczynił zadość wszystkim wskazanym wyżej obowiązkom.

I tak, Sąd Rejonowy ustalił, że w dniach 17 stycznia, 25 stycznia, 14 lutego, 28 lutego i 11 marca 2013 r. oskarżona pobrała z firmy Przedsiębiorstwo Produkcyjno – Handlowo – Usługowe (...) K. A. z siedzibą w B. W.. (dalej: (...)) towar o łącznej wartości 10.052,18 zł, którego nie sprzedała Stowarzyszeniu (...) z siedzibą w S., lecz przywłaszczyła go sobie (str. 2 uzasadnienia). Przy czym, przypisując oskarżonej popełnienie przestępstwa z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. Sąd I instancji wskazał, że „nawet jeśli było tak, że ów towar w części trafił do Stowarzyszenia, ale pod innym tytułem niżli sprzedaż – chociażby w postaci zaspokojenia braków towarowych, czy wymiany towaru wadliwego – to niewiele to zmienia dla odpowiedzialności karnej podsądnej, jako, że dysponowała towarem poza wiedzą i wolą właściciela firmy, co zresztą przyznaje w swych relacjach. Ewentualna tego typu dyspozycja zatem podlega także sankcjonowaniu jako sprzeniewierzenie w myśl art. 284 § 2 k.k.” (str. 12 uzasadnienia).

Z tym stanowiskiem Sądu Rejonowego nie sposób się jednak zgodzić.

Z § 10 umowy o współpracy gospodarczej zawartej w dniu 04 grudnia 2012 r. pomiędzy (...) i Stowarzyszeniem (...) wynika bowiem, że towar niespełniający wymogów do dalszej odsprzedaży podlegał pełnej wymianie, tak samo jak towar, który uległby uszkodzeniu w czasie transportu lub też uległby przeterminowaniu - w ilości 10% (k. 149-150).

Treść tego dokumentu, który został przyjęty m.in. za podstawę ustaleń faktycznych (k. 621), Sąd Rejonowy w ogóle pominął w swoich rozważaniach, albowiem w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku próżno szukać do niej odniesienia. Tymczasem, już tylko z uwagi na w/w zapisy Sąd Rejonowy winien był ustalić, czy i na jakiej podstawie oskarżona mogła pobierać towar na wymianę (np. faktura sprzedaży, faktura sprzedaży ze stawką „0”, potwierdzenie wydania towaru), w jaki sposób musiała wykazać w firmie (...) uszkodzenie lub przeterminowanie towaru (np. czy sporządzany był protokół zniszczenia), a nadto kto był upoważniony do wydawania towaru na wymianę. Nawet bowiem biorąc pod uwagę, że M. D. w swoich wyjaśnieniach wskazywała, że dysponowała towarem wbrew woli właściciela firmy (...), to przecież z postanowień zawartej umowy wprost wynika, że dostawca był zobowiązany do wymiany towaru. Wniosek ten jest tym bardziej zasadny, jeśli się weźmie pod uwagę, że według A. B., która opisała okoliczności współpracy

z firmą (...), były takie sytuacje, że wymieniano towar przeterminowany, a wymiana ta odbywała się bez żadnej dokumentacji, „na gębę” – oskarżona zabierała część tego towaru albo był on wyrzucany – i tylko czasem M. D. wypisywała dokument WZ. O ile przy tym świadek nie była w stanie określić jaki procent sprzedanego towaru stanowił towar wymieniony, o tyle jednak A. B. zeznała, że obiektywnie było dużo tej wymiany, gdyż robiła duże zamówienia z uwagi na to, że miała gwarancję oskarżonej, że ona ten towar wymieni, gdy się nie sprzeda, przeterminuje, lub zepsuje. Nadto świadek podała, że w ciągu 4 miesięcy ich obrót to ok. 100.000 zł i jeśli chodzi o towar przeterminowany, to dostawali więcej niż 10% towaru na wymianę i w związku z tą wymianą nie zawsze przekazywano jakiegokolwiek dokumenty (k. 539).

Sprzeczności pomiędzy zmiennymi zresztą wyjaśnieniami oskarżonej odnośnie czynu drugiego oraz powołaną treścią § 10 umowy i odpowiednim fragmentem zeznań świadka A. B. Sąd Rejonowy w ogóle dostrzegł i nie starał się jej wyjaśnić. Tymczasem należało przesłuchać na tę okoliczność księgową firmy (...) lub też inną osobę odpowiedzialną za dysponowanie towarem na wymianę, a przede wszystkim właściciela firmy - K. A., który umowę o współpracy podpisał.

Także z zeznań A. K. - magazyniera zatrudnionego w Stowarzyszeniu (...) – wynika, że niekiedy odbierał z firmy (...) więcej towaru niż to wynikało z dokumentów i był to towar na wymianę za towar, któremu kończył się termin przydatności lub na tzw. ubytki. Świadek wskazał przy tym, że nie jest w stanie sprawdzić ile tych nadwyżek było, bo nie było to odnotowywane w żadnych dokumentach. Wszystko miało się bowiem odbywać w ten sposób, że ktoś z biura mówił, że jest tyle, a tyle towaru przeterminowanego, a oskarżona wtedy mówiła, że dorzuci tyle tego towaru (k. 421v, 538v).

Sąd Rejonowy pominął także, że wyroby rybne o łącznej wartości 10.052,18 zł zostały ujęte w pięciu fakturach (...) z dnia 17 stycznia 2013 r., 313/JA z dnia 25 stycznia 2013 r., 679/JA z dnia 14 lutego 2013 r., 853/JA z dnia 28 lutego 2013 r. oraz (...) z dnia 11 marca 2013 r., przy czym oryginały czterech pierwszych faktur zostały ujawnione i zabezpieczone w domu oskarżonej. Teoretycznie można by przyjąć, że skoro oskarżona przechowywała u siebie oryginały tych faktur, które – gdyby towar został zadysponowany zgodnie z jego przeznaczenie – powinny trafić do nabywcy, to przywłaszczyła sobie towar wydany przez firmę (...) i wyszczególniony na tych dokumentach. Jednak wniosek ten należy uznać za zdecydowanie przedczesny, bowiem ani prokurator w toku postępowania przygotowawczego, ani też Sąd I instancji na rozprawie nie próbowali nawet zapytać oskarżonej, dlaczego dokumenty te przechowywała w domu. Ponadto, wśród zatrzymanych dokumentów znaleziono dokument WZ (k. 89), który po części pokrywa się z treścią piątej, brakującej faktury nr (...). Okoliczność ta jest o tyle znamienna, że świadek A. K. potwierdził, że to on podpisał się na tym dokumencie, potwierdzając M. D. odbiór towaru (k. 421). Sąd Rejonowy odstąpił jednak od wyjaśnienia, kiedy dokument ten został wystawiony i czy dotyczy towarów, które wpisane zostały na fakturę nr (...).

Co również istotne, a co Sąd Rejonowy także pominął, z zeznań M. W. - księgowej firmy (...) – wynika, że jedna z pięciu faktur została zapłacona. Do kwestii tej jednak Sąd I instancji w ogóle się nie odniósł i to pomimo, że właśnie na rozprawie M. W. podała, że jedna z tych faktur została zapłacona przez oskarżoną, która wystawiła dokument KP (k. 521).

W tym stanie rzeczy, nawet uwzględniając fakt, iż początkowo oskarżona przyznała się do popełnienia przestępstwa z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., a jej wyjaśnienia złożone na rozprawie wskazują, że dysponowała towarem bez wiedzy i zgody właściciela firmy (...), zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a będący rezultatem błędnej oceny zebranego materiału dowodowego, zasługiwał na uwzględnienie. O ile bowiem nie sposób przyjąć - jak tego chce skarżący - iż okoliczność, że oskarżona w dniu 11 marca 2013 r. była w biurze Stowarzyszenia z dokumentami, winna świadczyć o tym, że zarówno wówczas, jak i w dniach 17 stycznia 2013 r., 25 stycznia 2013 r., 14 lutego 2013 r. i 28 lutego 2013 r. przywiozła do Stowarzyszenia towar, który miała przywłaszczyć, o tyle jednak, ze względu na w/w okoliczności, ustalenia poczynione przez Sąd Rejonowy uznać należało za przedczesne. Rację ma przy tym skarżący, że samo przyznanie się oskarżonej do winy nie może być wystarczające do jej skazania, tym bardziej w sytuacji gdy M. D. w czasie pierwszego przesłuchania podała, że były takie przypadki, gdy pobierała towar z firmy (...), ale nie sprzedawała go Stowarzyszeniu, lecz przekazywała go bez uregulowania zapłaty, a ostatecznie zaprzeczyła by dopuściła się przestępstwa z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Natomiast sformułowany przez obrońcę oskarżonej zarzut rażącej niewspółmierności kary wymierzonej M. D. za przestępstwo z art. 284 § 2 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., w tym dotyczący długości okresu próby, okazał się chybiony (zarzut rażącej niewspółmierności kary Sąd Okręgowy rozpoznał jedynie w tym zakresie z uwagi na konieczność częściowego uchylecia zaskarżonego orzeczenia).

Analiza zgromadzonego materiału dowodowego i dokonanych na jego podstawie ustaleń faktycznych prowadzi do wniosku, iż kara orzeczona wobec oskarżonej za przypisane jej przestępstwo z art. 284 § 2 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. za rażąco niewspółmierną uznana być nie mogła. Treść zarzutu apelacji nałożyła jednak na Sąd Okręgowy obowiązek zbadania, czy Sąd Rejonowy dokonał prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary określonych w art. 53 k.k. Powołany przepis nakazuje w równym stopniu uwzględnić dyrektywy społecznej szkodliwości czynu, społecznego oddziaływania kary (prewencji generalnej), indywidualnego oddziaływania kary (prewencji indywidualnej) oraz dostosowania kary do stopnia winy.

Rozważając dalej podniesiony zarzut stwierdzić wypada, iż nie może on znaleźć racjonalnego uzasadnienia, gdy sąd – tak, jak w przedmiotowej sprawie – wymierzając karę uwzględnił wszystkie okoliczności wiążące się z poszczególnymi ustawowymi dyrektywami i wskaźnikami wymiaru.

Ponadto zauważyć należy, iż zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, rażąca niewspółmierność kary zachodzić może tylko wówczas, gdyby na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania wskazanych wyżej dyrektyw (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 listopada 1973 r., III Kr 254/73, OSNPG 3-4/74/51).

Kierując się poczynionymi wyżej ogólnymi założeniami stwierdzić należy, iż wbrew sugestiom obrońcy Sąd Rejonowy, wymierzając oskarżonej karę, uwzględnił na jej korzyść to, że przyznała się do jednego z dwóch zarzucanych jej czynów.

Z treści uzasadnienia wynika przy tym, że Sąd miał na uwadze, iż M. D. złożyła wyjaśnienia. Nie sposób jednak zgodzić się ze skarżącym, że wyjaśnienia te były wyczerpujące i wnikliwe. Jak bowiem trafnie zwrócił uwagę Sąd I instancji wyjaśnienia oskarżonej, nawet w zakresie, w jakim przedstawiała okoliczności w jakich dopuściła się przestępstwa z art. 284 § 2 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., były niespójne i w zależności od etapu sprawy odmiennie opisywała ona co zrobiła z przywłaszczonymi pieniędzmi (twierdziła m.in. że przeznaczyła je na operację ojca, czy też że wzięła je za namową męża i kupili za nie samochód, a mąż spłacił pożyczkę zaciągniętą od brata).

Obrońca oskarżonej pominął przy tym, że na niekorzyść M. D. przemawiało nie tylko to, że w przeszłości była już karana i to za przestępstwo podobne, ale i to, że przypisanego jej przestępstwa dopuściła się w okresie próby – wyrokiem z dnia 19 października 2011 r., który uprawomocnił się 27 października 2011 r., została bowiem skazana za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oraz za przestępstwo z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., a wymierzone jej za te czyny kary pozbawienia wolności sprowadzono do kary łącznej 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 3 lat tytułem próby.

Niewątpliwie również trafnie Sąd Rejonowy miał na względzie znaczną społeczną szkodliwość przestępczych zachowań oskarżonej, która wykorzystała zaufanie udzielone jej przez pracodawcę i jego kontrahenta, a także wysokość spowodowanej przez nią szkody. Nadto na niekorzyść oskarżonej przemawiało to, że swoim zachowaniem wyczerpała znamiona określone w dwóch przepisach ustawy karnej i że dopuściła się przestępstwa, działając w warunkach czynu ciągłego.

Mając na uwadze powyższe kary 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonej nie sposób uznać za nadmiernie surową.

Nadto, Sąd Okręgowy, podobnie jak Sąd I instancji uznał, że z uwagi na okoliczności niniejszej sprawy, w szczególności dotyczące uprzedniej karalności oskarżonej, o ile można wobec niej skonstruować pozytywną prognozę kryminologiczną, to warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary winno się wiązać z maksymalnym, tj.

pięcioletnim okresem próby. Okres ten pozwoli bowiem nie tylko na osiągnięcie celów postępowania karnego, ale także na weryfikację postawionej w stosunku do oskarżonej prognozy.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. uchylił zaskarżony wyrok w punktach 2, 3, 4 i 6 – w zakresie obowiązku naprawienia szkody wynikającej z przestępstwa zarzuconego oskarżonej w punkcie II aktu oskarżenia (tj. co do kwoty 10.052,18 zł) oraz w punkcie 8 i w tym zakresie przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w Lesznie, VIII Zamiejscowemu Wydziałowi Karnemu z siedzibą w G. do ponownego rozpoznania. W konsekwencji, podzielając poglądy Sądu Rejonowego o konieczności zastosowania wobec oskarżonej maksymalnego okresu próby, Sąd Odwoławczy na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie wymierzonej oskarżonej w punkcie 1 zaskarżonego wyroku kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 5 lat próby. W pozostałym zaś zakresie Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Na podstawie art. 634 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 17 w zw. z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych Sąd Okręgowy zwolnił oskarżoną od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów procesu za postępowanie odwoławcze w zakresie, w jakim utrzymano w mocy zaskarżony wyrok i nie wymierzył jej opłaty za obie instancje. Sąd Odwoławczy miał w tym względzie na uwadze wysokość dochodów oskarżonej oraz ciężące na niej zobowiązania finansowe, w tym w szczególności na rzecz pokrzywdzonego.

O kosztach postępowania w zakresie, w jakim uchylono wyrok do ponownego rozpoznania, jak również o kosztach zastępstwa procesowego oskarżyciela posiłkowego, winien zaś orzec Sąd Rejonowy w powtórny procesie.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd I instancji winien mieć na względzie wszystkie wyżej naprowadzone uwagi, w szczególności wyjaśnić kwestie dotyczące wymiany towaru niespełniającego wymogów do dalszej odsprzedaży, który uległ uszkodzeniu w czasie transportu, lub też uległ przeterminowaniu. Sąd Rejonowy winien także ustalić, która z pięciu faktur dotyczących towaru wskazanego w zarzucie została uregulowana i w jaki sposób, a nadto wyjaśnić wszystkie kwestie związane z potwierdzeniem odbioru towaru (WZ k. 89). W ocenie Sądu Odwoławczego kluczowe dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy może okazać się ponowne, szczegółowe przesłuchanie oskarżonej i księgowej firmy (...), a nadto K. A., który w ogóle nie został przesłuchany na rozprawie. Dalsze natomiast czynności będą uzależnione od wyników przeprowadzonego postępowania dowodowego.

Poza tym Sąd Rejonowy powinien ocenić w sposób pełny i swobodny materiał dowodowy zebrany przy ponownym rozpoznaniu sprawy, w kontekście dowodów zgromadzonych już w aktach, dając temu wyraz w uzasadnieniu wyroku.

Przeprowadzenie w/w czynności pozwoli bowiem na ustalenie rzeczywistego stanu faktycznego w oparciu o prawidłowo przeprowadzone postępowanie dowodowe.

Joanna Knobel Jarosław Komorowski Agata Adamczewska